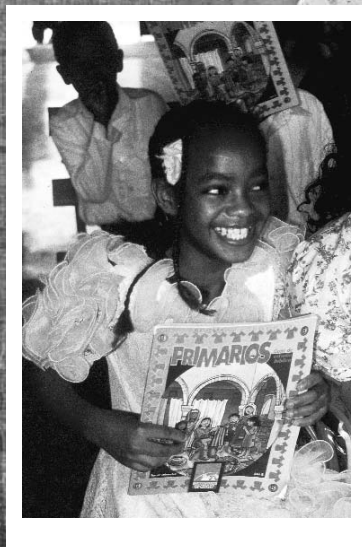

A reménység népe

ŐSZI IMAHÉT

2010. október 30–november 6.

Elnöki üzenet

Kedves Hittestvéreim!

Az elmúlt öt éves időszakban arra bátorítottuk világegyházunk tagjait az imaheti felolvasások által is, hogy szakítsanak időt az imádkozásra, az áldott reménységünkről – annak jelentőségéről – való gondolkodásra és ennek hirdetésére. Az ezt az időszakot átívelő témának a *Reménység útja* címet adtuk, ami bemutatja a hetednapos adventisták tapasztalatait. Az előző években beszéltünk magáról az útról, Krisztus visszajövetelének ígéretéről, a jelekről és a reménység küldetéséről. A sorozatnak *A reménység népe* című résszel érünk a végére.

A következőkben olvasható cikkek alapjául 2Péter 3:10-14 szakasza szolgál. Minden üzenet arra helyezi a hangsúlyt, hogy milyen legyen az élete az Úr dicsőséges visszatérését váró népnek. Mindannyiunk számára fontos, hogy Jézust várva elgondolkozzunk az életünkről. Krisztus követőiként időnként szükségünk van emlékeztetőre a felelősségünkkel és a kötelességeinkkel kapcsolatban. Az Úr szent életre hívott el minket, akik hit által megigazultunk Krisztusban. Azonban tudjuk, hogy az Úrral való kapcsolatunk meggyengülhet az állandó nyomás hatására, ami a bűnös világ és a környezetünk felől ér, ahol keresztyény életünket éljük. Emiatt szükséges, hogy gyakran megálljunk és elgondolkozzunk keresztyény életünkről, amit a reménység fémjelez. Vajon Isten kegyelme által erősödik a Krisztussal való kapcsolatunk? Vajon Megváltónk szentségében gyökerező szent életet élünk? Fontos, hogy elgondolkozzunk ezekről a kérdésekről.

Idén több írórt kértünk fel arra, hogy prédikációikkal vezessenek bennünket, akik az Úr eljövetelét váró népre jellemző alapvető tulajdonságokat vizsgálták meg. A nép jellemzői között találjuk, hogy szüntelenül várják Krisztus eljövetelét; boldogan, békességben élnek; erőt nyertek az Úrról való bizonyoságtételhez; szentek és feddhetetlenek; nehéz körülmények között is kitartanak Jézus iránti elkötelezettségük mellett; folyamatosan Isten üdvözítő és megszentelő kegyelmére hagyatkoznak. Ez igencsak pozitív kép Krisztus egyházáról – a reménység népéről –, amely olyan emberekből tevődik össze, akik hajlandóak az emberiség áldására válni.

Kérem Istent: miközben olvassátok (és hallgatjátok) e prédikációkat, szívetekben érezzetek késztetést arra, hogy mind jobban kövessétek az Urat. Adja Isten, hogy az üzenetek hatására fejlődjete a szent életben, és folytassátok a készülődést Krisztus visszatéréséig!

Testvéretek Krisztus és egyháza szolgálatában,

Jan Paulsen

A várakozó nép

Mit jelent az Úrra várni

Péter ezt írta Krisztus eljövételének összefüggésében: „...milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét” (2Péter 3:11-12). Komoly és bátorító szavak ezek számunkra, akik az Úr szolgálóinak tartjuk magunkat. A szakaszban található egy kérdés, egy felelet és a reménységünk, amelyek együttvéve megadják és meghatározzák a hívó ember életének minőségét, irányát. A következőkben szeretném megvizsgálni a szakasz tartalmát, megjegyzéseket fűzve hozzá.

Péter kérdése arra utal, hogy az emberek különfélék, akiket elkötelezettségük és életük minősége alapján lehet azonosítani. Az apostol kifejezetten Krisztus követőit – a Messiást váró hittestvéreit – figyeli érdeklődéssel. A számtalan nép közül ők azok, akik más és más kultúrából, földrajzi területről származnak, ám az élő Úr hatalma által egy népet alkotnak. Felismerhetők egy bizonyos jellegzetességükről, egyedi sajátosságukról, aminek mindnyájukban meg kell lenni, ha Isten terve szerint kívánnak élni.

MILYEN LEGYEN A NÉP?

Fontos a Péter által felvetett kérdés, amire mindannyian válaszolhatunk. Mi jellemez téged/engem hívóként? Milyen legyen egy keresztény ember? A kérdés talán nem túl népszerű, különösen a nyugati világban, ahol az individualizmus túlhangsúlyozása súlyos fenyegetést jelent a hívók közösségének jellegére nézve. Egy hívó ne hangoztasson olyasmit, hogy „csak rám tartozik, milyen vagyok”! Egy néphez tartozunk. Úgy döntötünk Isten Lelkének vezetését követve, Isten kinyilatkoztatott Igéjére alapozva, hogy csatlakozunk egy világközösséghez, egy sajátos néphez. Éppen ezért helyénvaló, szükséges, sőt elengedhetetlen, hogy feltegyük a kérdést: Milyen néppé kell lennünk nekünk?

Tisztában vagyok vele, hogy ezt a kérdést talán úgy is érthetjük, mint ami a törvényeskedő életmód elemeit visszahangozza. Péter azonban nem a törvényeskedés szószólója. Őt az érdekli, hogy milyen hatása van Krisztus megmentő kegyelmének az Úr eljövételét várók közösségének az életére. A várakozás kapcsán teszi fel a kérdést. A keresztény reménység még nem kézzelfogható valóság. Az utunk még tart, a jelent várakozásként

éljük meg. Megfogalmazhatjuk a kérdést úgy is, hogy kevésbé tűnjön sarkosnak azok számára, akik a törvényeskedéstől tartanak: Neked mit jelent az Úr visszajövetelére várni? A kérdés nem a várakozás pszichológiai részére vonatkozik – félnem kellene? bizonytalan vagyok? örülök? –, inkább arra, hogy a várakozás mennyiben határozza meg az életünket nekünk, akik a hívók közösségének vagyunk tagjai.

Van bizonyos egyedi sajátossága az egyháznak, amit folyamatosan ki kell hangsúlyoznunk, és ez elválaszthatatlan az egyház üzenetétől, küldetésétől. Kapcsolódik az igazság bibliai fogalmához, ennél fogva közvetlenül kötődik Jézus személyéhez is, aki kertelés nélkül, határozottan állította, hogy Ő az igazság (János 14:6). Páratlan lénye keresztények millióinak az életét formálta át a történelem során, és magát a világmindenséget is átalakítja majd. Péter Krisztus követőinek szegezi e bátor kérdést: Milyen népnek kell lennetek? A kérdés értelmében meg kell határozni, hogy mi jellemző a hívőre, és ezt a jellemzőt majd meg kell őrizni a világban, ahol a személyes elkötelezettségek és életstílusok széles skálájával találjuk szemben magunkat.

ÉLJETEREK...

A kérdés nem csupán szónoki fordulat, ami határozott választ nélkül marad, hanem azt sugallja, hogy az olvasók képesek felelni rá. Olyan fontos, hogy világos választ kíván, amit éppen ezért meg is találunk. Felvetése egyedi tulajdonságra utal, a felelet pedig határozottan rámutat: *szent és kegyes* életet kell élni.

Ott van, egyszerűen és világosan. Az Úr dicsőséges visszajövetelére várni azt jelenti, hogy szent és kegyes, azaz hívóhoz méltó életet kell élni. Ez nem is annyira kihívás, mint inkább fantasztikus ajándék, amit Krisztusban és általa kaphatunk. Az emberek mint teremtmények számára a szentség nem természetes állapot. Ami szent, az alapvetően és lényegileg egyedi és teljes mértékben elkülöníthető a teremtett dolgoktól. Eredendően egyedül Isten szent. Szent, mivel Ő a Teremtő és a Megváltó. Az egész világegyetemben nincs hozzá fogható, Ő Izrael Szentje.

Úgy válhatunk szentté, ha Isten jelen van közöttünk, az életünkben. Szentnek lenni azt jelenti, hogy hozzá tartozunk. Gábiel ezt mondta Máriának Jézus-

ról: „A Szentlélek száll tereád... azért ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának” (Lukács 1:35). Isten szentsége megmutatkozott az izraelita szentélyben, most pedig a tettet öltött Istenben. A gyermek Krisztus ajándéka által jutott el hozzánk, az ember most így érheti el. Péter erre az Istentől jövő ajándékra mutat rá. „Milyen néppé kell lennetek?” Válasza lényegében a következő: „A szentségtelenséggel és istentelenséggel jellemezhető világban engedjétek – egyénileg és közösségileg is –, hogy a Szent Isten ismét alakot öltjön az életetekben!”

Isten terve, hogy az Úr érkezését egy szent nép várja. Ez a nép elkerülhetetlenül láthatóvá válik, és az emberiség áldására szolgál. Tagjai Isten Szentje által az Úr tulajdonává lettek. Figyeljük meg, hogy a kérdésre

Szentnek lenni azt jelenti, hogy Istenhez tartozunk

adott válasz nem bizonyos dolgok listáját közli! A lista ugyanis korlátokat szabna annak vagy körülhatárolná azt, hogy milyen lehet a keresztény élet a Lélek munkája által. A szentségre való felhívás mélyebbre mutat ennél, ráirányítva a figyelmet a jellemfejlődés korlátlan lehetőségeire. A válasz a kérdés lényegét érinti, és az szükséges hozzá, hogy tiszta szívből elkötelezzük magunkat az Úrnak. Az isteni szentség átruházható Isten Fia által! Ez azonban megköveteli tőlünk, hogy napi, állandó kapcsolatban legyünk a Szent Istennel.

Az egyháznak, Isten globális népének az Úr dicsőséges szentségét kell bemutatnia úgy a világ, mint az egész világegyetem előtt. „Az Úr vágya, hogy egyháza a szentség szépségét állítsa a világ elé. Be kell mutatnia a keresztény hit erejét. A keresztények élete tükrözze a mennyet” (Ellen G. White: *Lift Him Up*. 275. o.)! Ez a szentség nem csupán olyan kegyes életforma, amit az Isten iránti lelki és hitbeli tisztelet jellemez, noha ez is részét képezi. Mindenek felett azonban ez olyan erkölcsileg és lelkileg tiszta életet jelent, ami Isten szeretetében gyökerezik.

Nem szabad figyelmen kívül hagynunk a szentség erkölcsi vonatkozását. Ezt még inkább kiemeli a kegyes kifejezés, ami arra utal, hogy a keresztény tiszteli és elfogadja az isteni akaratot és az erkölcsös életet. Elegendhetetlen, hogy szent és istenfélőkhöz illő életet éljünk a lehengerlő erkölcsi romlottsággal jellemezhető világban, ahol figyelmen kívül hagyják Isten törvényét. Életünknek nagy erővel kell bizonyosságot tenni arról, hogy mennyivel különb, nemesebb az Isten és mások szolgálatára fordított élet.

„AKIK VÁRJÁTOK...”

Az egyház és az általa tanított keresztény bibliai normák üzenetében találjuk a szent és kegyes élet természetének néhány legfontosabb elemét. „Egyetlen gyülekezet sem fejlődhet a szentségben, ha tagjai nem keresik olyan buzgalommal az igazságot, mintha elrejtett kincs után kutatnának” (E. G. White: *Maranatha*. 132. o.). Amikor ez az igazság a gyülekezet életébe beleszővődik, megadja igazi azonosságunkat. Hirdet-

nünk kell ezt az igazságot küldetésünk teljesítésével, mindenekelőtt azonban szent és istenfélő életünkkel mutassuk be! Talán éppen erre van az egyháznak a legégetőbb szüksége, miközben aktívan várjuk Urunk dicsőséges megjelenését.

Isten népe a várakozás idején bemutatja a szent, istenfélőkhöz illő életet. E nép a jövőre tekint. Ne engedjük, hogy múltunk elködösítse gondolatainkat, és ne ápoljuk emiatt magunkban a bűntudat érzéseit! Ne engedjük, hogy ez határozza meg életünket a jelenben! A múltat illetően már semmit nem tehetünk; múltbeli tapasztalatainkat nem jeleníthetjük meg más köntösben. Isten azonban képes erre, és már meg is tette ezt. Isten megbocsátó kegyelme, Jézus áldozati halála által rendelkezett múltunkról. Benne örökre eltörölte múltunkat, a jelenben pedig lehetőséget ad új életre, ami Őt dicsőítheti. Éppen ezért kell most megmutatkoznia az életünkben Isten szentsége erejének. Engedjük át az Úrnak a múltban cipelt terheinket, a jelenben pedig éljünk szent életet, másoknak szolgálva! Eközben ne feledjük, hogy jelen életünk irányát a váradalom, a jövő határozza meg!

A kereszt feltárta előttünk a bűn és a gonoszság és ezek szolgálatba döntő hatalma nélküli jövő lehetőségét. E jövő természetére utal Péter válasza a következő kérdésre: „*milyeneknek kell lennetek néktek...?*” Mintha azt mondaná az apostol: Jövendő örök életünkre várakozva most szent és istenfélő életet kell élnünk. Így kapcsolódik a jövő a hétköznapi életünk valóságához. Jövendő életünket a szent Megváltó és Úr, Isten Máriától született Szentje társaságában élvezhetjük. Ez a végső sorsunk, most pedig várjuk azt az időt. Úgy élünk, hogy közben szent Urunk eljövételére várunk. A várakozás a szent és hívó életben mutatkozik meg, ami képessé tesz az Isten Szentjével való találkozásra. Azt próbálom ezzel kifejezni, hogy a várakozás és a szent élet egy és ugyanaz. Szüntelenül várunk kell az Isten napját!

Tehát nekünk szegeződik a kérdés: Milyen népként éljünk? A válasz továbbra is próba elé állít: Szent és kegyes életet kell élnetek! Megmarad a reménység, miközben várunk az Úr eljövételére. Legyen a miénk már most Isten szentsége, ami majd Krisztus visszatérésekor mutatkozik meg a maga teljességében! Engedjük, hogy ez határozzon meg bennünket és mutassa be Isten népének különlegességét!

KÉRDÉSEK

1. Vajon a szentség feladat vagy ajándék?
2. Mi teszi különlegessé Isten népét a mai világban?

Jan Paulsen a Hetednap Adventista Egyház világ-szervezetének elnöke volt a cikk megírása idején.

Boldog és békés nép

Sokan egész életükben keresik a boldogságot. Néhányan út közben rábukkannak morzsáira, végül azonban arra a következtetésre jutunk, hogy az igazi boldogság – a mély, örökké tartó boldogság – nem található meg a különböző dolgokban, körülményekben, de még emberekben sem. Hiszen a tárgyak előregszenek, elromlanak, a körülmények változnak, az emberek pedig időnként csalódást okoznak, elhagynak (vagy saját döntésük, vagy a körülmények, vagy a halál következtében).

BOLDOG NÉP

A reménység népeként elismerjük, hogy boldogságunk egy nálunk hatalmasabb Személyre épül, arra, aki „*tegnap és ma és örökké ugyanaz*” (Zsidók 13:8). A Szentírás emlékeztet rá, hogy nem úgy lehetünk boldogok, ha figyelmünket a saját vágyainkra összpontosítjuk, hanem ha kifelé tekintve, mások szolgálatára állunk. „*Az atyafiúi szeretet maradjon meg. A vendégszeretetről el ne fejtkeztek... Emlékezzetek meg a foglyokról... a gyöttrődőkről... Tisztességes minden tekintetben a házasság... Fősvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjétek meg azzal, amitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*” (Zsidók 13:1-5).

A Biblia tele van ígéretekkel, amelyek arra emlékeztetnek, hogy az ad tartós boldogságot, ha hiszünk Istenben és követjük tervét. „*Boldog, akinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében... az Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat*” (Zsoltár 146:5-8).

Csak hogy mi a helyzet, ha boldogtalanság zörget az ajtónkon, vagy a reménytelenség érzése próbál betörni szívünkbe? Fájdalmas lehet átélni a megpróbáltatásokat, *Jób könyve* azonban arra emlékeztet, hogy még a szenvedés által is eljuthat hozzánk a boldogság. „*Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak*” (Jób 5:17-18).

Az igazi boldogság több a könnyen elillanó jó érzésnél. Tartós megelégedettség és öröm, ami abból fakad, hogy tudjuk: örök sorsunk annak a kezében van, aki hatalmasabb nálunk. Bízunk Jézusban, a hit fedelmében és bevégzőjében, „...*aki az előtte levő öröm helyett,*

megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsidók 12:2).

BÉKÉS NÉP

Az évszázadok során éppúgy vágytak az emberek a békére, mint a boldogságra, de csak kevés sikerrel. Egy néhány éve készített tanulmány beszámol arról, hogy „az írott történelem 3 530 évéből csak 286 év telt békében. Továbbá összességében 8 000 alkalommal kötöttek békét – és szegték meg” (*The Personnel Journal. Idézi: Today in the World. 1988. június, Moody Bible Institute. 33. o.*). A globális szinten tapasztalható békétlenség megmutatkozik a különböző kultúrákban, a családokban, sőt az egyes emberek életében. A magas válási arány, bántalmazás, szegénység, bűnözés, depresszió és öngyilkosság riasztó statisztikai adatai ismeretében azon gondolkozunk, hogy lehetséges-e egyáltalán békében élni.

Egy szótár meghatározása szerint a „béke a zavaró tényezőktől való mentesség” és „nyugalom, csendesség”. Minden bizonnyal a tanítványok is nyugalomra, csendre vágytak egy éjjel a Galileai-tengeren. Először úgy gondolták, hogy tapasztalt halászberek lévén maguk is úrrá lehetnek a helyzeten. Az erős férfiak evezőiket megragadva küzdöttek a széllel és a hullámokkal, amíg rá nem jöttek, hogy erőfeszítésük hiábavaló. Minden erejükkel azon igyekeztek, hogy megmentse magukat, közben teljesen megfélemltek Jézusról, félelmük pedig leleplezte, hogy nincs bennük hit. Sötétség borult rájuk, közben egyre több víz nyomult a hajóba. Úgy tűnt, hogy alig néhány perc múlva elvesznek. Végül eszükbe jutott Jézus, aki békésen aludt. Még csak nem is törődött vele, hogy a halál küszöbén álltak? Reménytelen helyzetükre rádöbbenve a tanítványok felkiáltottak: „*Uram, ments meg minket; mert elveszünk*” (Máté 8:25).

Jézus azonnal felállt, és kezét felemelve, parancsoló hangon megszólalt: „*Hallgass, némulj el*” (Márk 4:39)!

JÉZUS BÉKÉT HOZ

Jézus hoz békét. Ő a „*békesség fejedelme*” (Ézsaiás 9:6). Mégis túl gyakran előfordul velünk is, mint Jézus kortársaival, hogy békéjét elutasítjuk vagy félreértjük. Izráel évszázadokon át remélte, hogy a Messiás újból olyan gazdagságot és tiszteletet ad népüknek, mint amit Dávid és Salamon idejében élveztek.

A második templom szépsége ugyan nem ért fel Salamon templomáéval, a zsidók mégis kapaszkodtak az Aggeus próféta által adott ígéretbe: „*Nagyobb leszén e második háznak dicsősége az elsőnél*” és „*e helyen adok békességet*” (Aggeus 2:9). Amikor azonban megérkezett a „békesség fejedelme”, nem ismerték fel, mert üzenete más volt, mint amire számítottak és amit hallani akartak. Az ellenség leigázása helyett Jézus arra biztatta őket, hogy „*Szeressétek ellenségeiteket... és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket*” (Máté 5:44).

Jézus azt tanította, hogy a nagyság elérése helyett másra törekedjenek: „*Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja*” (Márk 9:35).

Ahelyett, hogy gazdagságra vágynának, Jézus ezt tanácsolta: „*Adjátok el amitek van, és adjatok alamizsnát*” (Lukács 12:33).

Jézus tudta, hogy hamis az a béke, amit a világ kínál, és hamis a reménysége is – mert az ember saját magára vagy másokra, dolgokra vagy körülményekre alapozza. Tudta, hogy a világ ezt ígéri: „*Békesség és biztonság*”, de „*hirtelen veszedelem*” támad helyette (1Theszalonika 5:3).

Jézus nem mondta, hogy követőinek egyáltalán nem lesznek problémáik, de megígérte: Ő velük lesz. „*Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen*” (János 14:27)!

Jézus folyamatosan a békességről beszélt. Viharokat csendesített le, betegeket gyógyított meg, bűnöket bocsátott meg, gonosz lelkeket űzött ki, és azzal bocsátotta el az embereket, hogy azt mondta nekik, menjenek el békével.

A Bibliában négyszáznál is több ígéretet, áldást és üdvözlést találunk a békével kapcsolatban. „*Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel*” (Zsoltár 29:11).

Mégis, miért van az, hogy időnként nem érezzük azt a békét, amivel Isten kész megajándékozni? Előfordulhat, hogy azért, mert nem bízunk az Úrban, akit a viharban észre sem veszünk?

„Sokan, akik Krisztus követőinek vallják magukat, aggodalmaskodnak és nyugtalanzkodnak, mert nem merik magukat Istenre bízni. Nem adják át magukat teljesen neki, mert visszariadnak az ilyen átadás esetleges következményeitől. E nélkül viszont nem lelnek békességet” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. 347. o.).

Amikor a tanítványokhoz hasonlóan mi is rádöbbenünk: saját erőfeszítéseinkkel képtelenség békét találni, hálásan átadunk mindent Jézusnak, és engedjük, hogy megáldjon az Ő békéjével.

AZ ISTENT DICSÉRŐ NÉP

Egy férfi már több mint negyven éve sánta volt. Szomorúan ült a templom kapujában, amikor Péter és János odament imádkozni. Koldult, hogy egy kevés pénzhez jusson, de hamarosan sokkal többet kapott, mint amit kérni vagy akár elképzelni tudott volna (Efézus 3:20).

Péter megragadta a jobb kezét, és így szólt hozzá: „*a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj*” (Apostolok cselekedetei 3:6)! „*...és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállta és jár vala és beméne övelők a templomba, járkalva és szökdelve és dicsérve az Istent*” (7-8. vers).

A sánta férfihoz hasonlóan mi sem tudunk egyedül járni, szükségünk van Jézus gyógyító erejére.

Fontos, hogy a reménység népét jellemezze a boldogság (a Krisztusban való állandó meglepődöttség érzése) és a béke (annak biztos tudata, hogy jövőnk Isten kezében van). Ezt csak Isten adhatja meg. Valójában a béke és a boldogság a bennünk lévő reménység lenyomata. Ez által töltheti be az életünket az öröm, az éneklés és Isten dicsőítése, azé az Istené, aki „*hatalmasan cselekedett velünk*” (Zsoltár 126:3), és még hatalmasabb dolgokat tesz népéért.

KÉRDÉSEK:

1. **Miért nem tehetnek tartósan boldoggá a különböző dolgok vagy emberek?**
2. **Mi lehet az oka annak, hogy nem mindig érezzük a békét, amit Jézus adni kíván?**

Gina Wahlen az Egyesült Államokból, a Maryland állambeli Silver Springből ír.

Az Isten ígéreteiben bízó nép

Teremtőnk és Megváltónk tette a legnagyobb ígéreteket az embereknek. Mint Isten népe, a reménység népe, bízunk kijelentett ígéreteiben. Vizsgáljuk meg tehát, hogy milyen okokat sorolhatunk fel, amelyek alátámasztják megbízhatóságukat!

Ábrahám élete arra példa, hogyan teljesíti Isten azt, amit megígért. Isten elhívta Ábrahámot, hogy nagy néppé tegye (1Mózes 12:2-3). A második találkozás alkalmával a pátriárkának örököszt ígért. Ábrahám akkor úgy gondolta, hogy szolgálja, Eliézer lesz az örököse, de az Úr ezt mondta neki: *„Nem ez lesz a te örökösed: hanem aki a te ágyékodból származik, az lesz a te örökösed.”* Majd az Úr *„kivívé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; – és monda nékie: Így leszen a te magod.”* Ekkor Ábrahám *„hitt az Úrnak és tulajdonítotték az őnéki igazságul”* (1Mózes 15:4-6).

Harmadszor is megjelent neki az Úr, 99 éves korában, amikor már úgy tűnt, hogy neki és Sárának egyáltalán nem lehet gyermeke. Az Úr megígérte: *„megkötöm az én szövetségemet énközöttem és teközötted: és felette igen megsokasítlak téged”* (1Mózes 17:2). Ekkor Isten arról biztosította, hogy nagy néppé teszi, utódai pedig örökké bírják majd Kánaán földjét (1Mózes 17:6-8). A 25 évig tartó reménykedés után végül *„akképpen cselekedék az Úr Sárával, amiképpen szólott vala”* (1Mózes 21:1).

Isten megígérte Ábrahámnak, hogy utódai a jövőben birtokba veszik Kánaán földjét, 400 évig tartó elnyomás után. *„És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig”* (1Mózes 15:13). Ez az ígélet beteljesedett. A kivonulás idejében Mózes feljegyezte: *„Az Izráel fiainak lakása pedig, amíg Egyiptomban laktak, négyszázharminc esztendő vala. És lón a négyszázharminc esztendő végén, lón pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve*

Egyiptomnak földéről” (2Mózes 12:40-41; vö. Apostolok cselekedetei 7:5-7).

Amikor Izráel már az Ígért Földjén volt, Józsué kijelentette: *„Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindama jó szóból, amelyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. Minden betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból”* (Józsué 23:14)! Érdekes azonban, hogy Józsué azt sem hallgatta el, mi történik akkor, ha a nép megtöri a szövetséget (15-16. vers).

Az izraelitákra *engedetlenségük* miatt szakadtak a szövetség átkai, és ezért hurcolták el Júda népét fogságba a babilóniaiak. Jeremiás szerint Júda fogságának 70 évig kellett tartania. Levelet is küldött a babiloni foglyoknak: *„Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre. Mert én tudom az én gondolatimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek”* (Jeremiás 29:10-11). A 70 év letelte után a perzsa Círusz király rendeletet adott ki, amely kimondta: a nép hazatérhet, újjáépítheti a templomot és Jeruzsálem falait *„hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde”* (2Krónika 36:22; lásd még 23. vers).

AZ ÍGÉRETEK BIZTOS VOLTA

A Szentírás egyik legkiemelkedőbb ígérete a Messiás eljövételére vonatkozik. Keresztelő János tanítványai Jézushoz mentek, és megkérdezték: „Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus így válaszolt nekik: „Menjetekek el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok: A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdettetik” (Máté 11:3-5). János szolgálatáról figyelemre méltó módon nyilatkozott: „Keresztelő János napjaitól mostanig a mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. Mert minden próféta és a törvény János idejéig prófétált” (12-13. vers, új prot. ford.). Jézus rámutatott, hogy Keresztelő János volt a megígért Messiás előfutára. „És ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt” (14. vers, új prot. ford.) – tette hozzá.

Jézus értelmezése szerint *Malakiás könyve* Keresztelő Jánosra mutat, mint aki hirdeti a megváltást elvégző Messiás eljövetelét (Malakiás 4:5). Az üdvösség történelmének folyamatos vonala Jézus eljövetelével ért tetőfokára. „Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjetekek meg, és higgyetek az evangéliumban” (Márk 1:15) – mondta Jézus. Isten ígéretei a legkülönlegesebb módon teljesedtek ekkor. Jézus Krisztus Isten menetrendje szerint jött el (Dániel 9:25-27; Galata 4:4).

Jézus az Ószövetségben található előképeket és jövendöléseket is beteljesítette. Filep így szólt Nátánaelhez: „Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát” (János 1:46). Jézus volt az a „próféta”, akire Mózes utalt (5Mózes 18:15). „Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek; mert én rólam írt ő” – mondta Jézus a zsidó vezetőkhez szólva (János 5:46; vö. 7:40). Feltámadása után pedig tanítványainak így magyarázta: „Ezek azok a beszédek, melyeket szoltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesülni mindazoknak, amik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsolttárokban énefelőlem” (Lukács 24:44). Jézus eljövetele megerősíti Isten ígéreteinek megbízhatóságát és bizonyosságát.

REMÉNYSÉG ÉS ÍGÉRETEK

Jézus élete és szolgálata vezette be Isten országát. Jézus bemutatta a kegyelem országát, és a dicsőség országával hamarosan teljességre juttatja az üdvösség történelmét. A Gecsemáné kertje felé menet imájában ezt mondta: „Az pedig az örök élet...” (János 17:3) – mert már Isten országának idejét éljük.

Tanítványainak és nekünk is megígérte: „ismét eljövök és magambhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (János 14:3). Üzenete tehát a reménység üzenete a hívők számára: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallgatja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most nagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek” (János 5:24-25).

A feltámadást szintén megjövendölte az Ószövetség: „És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra” (Dániel 12:2). Ézsaiás is éppen erről beszélt: „Megelevenednek halottaik és holttesteim fölkelnek...” (Ézsaiás 26:19).

Mi most várjuk a „boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Titusz 2:13). Minden okunk megvan rá, hogy bízunk ígéreteiben!

Isten a múltban beváltotta ígéreteit, éppen ezért bízhatunk abban, hogy azokat az ígéreteit is valóra váltja majd, amelyek még nem teljesedtek.

KÉRDÉSEK:

1. Melyik bibliai ígéret hatott rád a leginkább? Miért?
2. Milyen kapcsolatban áll a reménység Isten ígéreteivel?

Miguel Luna Koreában él, és az Észak-Ázsiai Csendes-óceáni Divízió Lelkészi Osztályának vezetője.

A Lélek által erőt nyert nép

Megtörténhet a mi időnkben?

Isten elhívott, hogy a tanúi legyünk; reménységet vigyünk a világnak; bemutassuk, hogy szeretete minden embert körülfog; hirdessük közeli visszajövetelét. Ez a küldetésünk, ami dicsőséges. Amikor azonban a feladat nagyságára gondolunk, legelőször az a szó jut eszünkbe, hogy „lehetetlen”!

Vessünk egy pillantást valamire, ami a feladatnak csupán egy része, miközben megpróbáljuk elérni a világ nagyvárosait! Brazíliában a 18,8 milliós Sao Paulóban mindössze 68 000 adventista él. Japánban a 15,6 millió lélekszámú Tokió lakosai között csak 2 820 adventista van. New York 19 millió lakosa között 37 897 adventista él, a 23,5 millió lakosú Mexikóvárosban pedig 53 093. Az indiai Bombay 18,9 millió lakosa közül 10 000 az adventista.

És így folytathatnánk tovább.

Óriási kihívásokkal nézünk szembe! Ha világviszonylatban nézzük az adatokat, az aggodalmunk csak erősödik. A föld össznépsége 6,8 milliárd, közülük nagyjából 16 millió az adventista.

A kérdés világos: hogyan érhetünk el ennyi embert ilyen kevés taggal?

Egyedül abban lehetünk biztosak, hogy Isten képes megtenni azt, ami embernek lehetetlen. Ha csak a saját kezünk munkájára hagyatkozhatnánk, a feladat teljes-

séggel lehetetlen volna. Isten azonban ezt a küldetést bízta ránk. Mégis hogyan? Mindenekelőtt nézzük meg, hogy mit tett az őskeresztény egyház!

Kezdetben az egyház egy rendkívül kicsiny csoport volt, a 12 apostol vezetése alatt. Az előttük álló feladat értelmében 200 millió emberhez kellett eljuttatniuk az evangéliumot. Mindössze 50 év alatt a kereszténység megalapozódott az akkor ismert világban, még hozzá olyan látványosan, hogy a Római Birodalom sem hagyhatta figyelmen kívül.

A SIKER TITKA

Sikerük titkát Az *apostolok cselekedetei* 1:8 versében találjuk: „*Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok; és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig*”. Szentlelke által Isten megerősítette az erőteljes és jelentéktelen csoportot, hogy elvégezzék azt, ami emberi szemszögből nézve lehetetlennek tűnt. Ez azért van így, mert „Isten korlátlanul fel tudja használni azt az embert, aki énjét megtagadva szabad teret enged a szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet él” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. 103. o.).

A Szentlélek központi helyet foglalt el a fejlődő és terjedő egyház életében és küldetésében. Az egyházat jobban foglalkoztatta az, hogy a Szentlélek hatalmáról beszéljenek, mint az arról való pusztá elmélkedés. Az

**...a körülöttünk mindenhol
tapasztalható társadalmi és erkölcsi
romlás, erőszak és vallási káosz
által Isten arra figyelmeztet, hogy
készen áll megmutatni közöttünk
a késői eső gyümölcseit.**

Újszövetség embere számára a Szentlélek nem csupán egy tantétel volt, hanem élő tapasztalat. Az általuk hirdetett üzenet nem arról szólt, hogy higgyenek a Szentlélekben, hanem, hogy fogadják be a Szentlelket.

Nekünk is ezt az Erőt kell keresnünk és elnyernünk, miközben hirdetjük a világnak, hogy amikor Megváltónk dicsósággal visszatér az ég felhőiben, akkor jön el Isten országa (Máté 24:14). Az első tanítványokhoz hasonlóan, egyedül mi is képtelenek vagyunk elvégezni az előttünk álló feladatot. Azonban a Lélek nekünk is éppúgy adhat erőt, képessé tehet a feladat elvégzésére. Isten csak azt várja el tőlünk, hogy teljes és állandó elkötelezettséget vállaljunk az Úr iránt. E. White így írt erről: „Sátán attól fél a legjobban, hogy Isten népe minden akadályt félretolva megtisztítja az utat, és így az Úr kitöltheti Lelkét” (*Messages to Young People*. 133. o.).

Ez akkor következik be, ha megvalljuk bűneinket és közvetlenül bekapcsolódunk az egyház missziójába. Hagyjuk abba a panaszkodást a feladat nehézsége és az embereknek az evangélium iránti érdektelensége miatt! Induljunk el, és teljesítsük a küldetésünket!

Hiszed, hogy a Szentlélek kitöltetése végbemehet a mi időnkben? Hajlamosak vagyunk úgy utalni erre az eseményre, mint ami majd, valamikor, a meghatározhatatlan jövőben következik be. Igazság szerint a körülöttünk mindenhol tapasztalható társadalmi és erkölcsi romlás, erőszak és vallási káosz által Isten arra figyelmeztet, hogy készen áll megmutatni közöttünk a késői eső gyümölcseit. A Szentlélek világszerte nagy erővel használja fel adventisták ezreit, és fantasztikus dolgok történnek, amint a gyülekezeti tagok elindulnak küldetésüket betölteni. Ez az Erő már tevékenykedik mindazokban és rendelkezésére áll mindazoknak, akik szeretnének részt venni a reménység küldetésében.

Akkor majd azt fogjuk látni, hogy ami lehetetlennek tűnt, valósággá válik. Pünkösdkor százhusz ember kérte a Szentlélek erejét. Amikor a Lélek eljött, három-ezren fogadták el Jézust. Ezután a számuk egyre gyarapodott (Apostolok cselekedetei 5:14; 6:7; 9:31; 12:24). Mit tehet a Szentlélek az egyházért ma?

Valaki megkérdezte Moodyt, a kiemelkedő XIX. századi evangelizátort, hogy miért tartja szükségesnek a Szentlélekkel való állandó betöltekezést. Így felelt a kérdésre: „Azért, mert »léket« kaptam.” A titok: azért kapunk, hogy adhassunk. Többet kell adnunk magunkból azok érdekében, akiknek szükségük van a megváltásra, és így majd még többet kapunk.

Jól szemlélteti az elmondottakat a tűz, ami pünkösdkor kísérté a Szentlélek eljövételét. A tűz megtisztít, világít, ragyog, fűt és terjed. Isten lelki értelemben véve „gyülékonyá” akar tenni bennünket. Ez az Úr válasza a világ hidegségére. Megkérdezték John Wesleyt: egy prédikátor hogyan veheti rá az embereket, hogy bemenjenek meghallgatni az evangéliumot. Wesley egyenes választ adott: „Ha a lelkészben lobog a tűz, jönnek nézni a lángot”.

AMIKOR ELJÖN A TŰZ

Ellen White pontosan leírta, milyen következménye lesz annak, ha az egyház tagjainak a szívében tűz gyúl: „Éjszakai látomásokban elvonultak előttem az Isten népe között végbemenő nagy reformációs mozgalom képei. Sokan dicsőítették Istent. Betegek gyógyultak meg és más csodák is történtek. Megnyilvánult a közbenjárói lelkület, éppen úgy, mint pünkösd előtt. Százakat és ezreket láttam, amint felkeresték a családokat, és Isten Igéjét tárták eléjük. A Szentlélek ereje meggyőzte az emberek szívét, az őszinte megtérés lelkülete mutatkozott meg. Minden oldalon ajtók tárultak az igazság hirdetése előtt. Látszott, hogy a világot beragyogta a mennyei befolyás fénye” (Ellen G. White: *Counsels of Health*. 580. o.).

A feladat előttünk áll. Eljött az ideje, hogy nagy erővel hirdessük a reménység üzenetét. Rendelkezősünkre áll a Szentlélek ígérete és a késői eső valósága. Ragadjuk meg ezt a lehetőséget, és haladjunk előre az Úr nevében!

KÉRDÉSEK:

1. Lehetséges már ma is betöltekezni Szentlélekkel, vagy várunk kell a késői esőre?
2. Mit jelent betöltekezni a Szentlélekkel? Milyen lesz akkor az életünk?
3. Vajon az egyháznak mire van most a legnagyobb szüksége?

Erton Carlos Kohler a Dél-Amerikai Divízió elnöke. Ennek a divízióknak a központja Brazíliavárosban van, Brazíliában.

Szent és feddhetetlen nép

Jézus bemutatása a sorsunk

lehetőségeket, amikor elállt a lélegzetük, és elnyelte őket a halál. Isten nélkül az ember „szabad” lett – szabad a világmindenséget összetartó szeretet törvényétől, szabad annak képességétől, hogy felfedezhesse, mi mindenre tehetné képessé Isten. Attól kezdve elfajzott önzésünk, rosszra vivő ösztöneink és végül a halál szolgátságában vergődünk.

A MENTŐAKCIÓN

De „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16). Szerető, megoldásokban gazdag Istenünk nem engedte, hogy eltűnjünk a feledés homályában. Elküldte Fiát emberként, hogy helyettünk éljen és haljon meg. Éppúgy, mint Ádámnak és Évának a bűneset előtt, nekünk is lehetőséget ad arra, hogy választhatjuk a világegyetem összhangjába való visszalépést. Amikor eldöntjük, hogy elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, úgy állhatunk meg Isten előtt, mintha soha nem követtünk volna el bűnt.

A Biblia ezt nevezi újjászületésnek. Csak és kizárólag akkor rendeződik a helyzetünk Isten előtt, és csak akkor válunk alkalmassá a mennyei életre, ami békét hoz a szívünkbe, ha elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak. Jézus halála jelenti azt a gombnyomást, ami mindent eltöröl. Most már valóban szabadok letünk arra, hogy belépjunk a mennybe, kapcsolatban álljunk szent lényekkel és szemtől szemben beszéljünk Istenrel. A reménység népe a Krisztusba vetett hit által megigazult.

MINDEN REJTETT SZÁNDÉK NÉLKÜL

Valószínűleg már sokan kaptunk olyan levelet, aminek a borítékjára nagy betűkkel ráírták, hogy „AJÁNDÉK”. Az állt benne, hogy 1 millió dollárt vagy ajándék előfizetést nyertünk; amikor azonban végigböngészünk az apró betűs részeket, rájöttünk: az ajándék csak akkor lesz „ingyen” a miénk, ha kifizetünk egy bizonyos összeget, vagy megteszünk valami egyebet. Ha alaposan belegondolunk, az ilyen „ingyenes” ajánlatokkal

Isten még az Édenben a saját képére teremtette Ádámot és Évát (1Mózes 1:27). Olyanok voltak, mint élő, gyönyörű gyémántok. Isten nem mereven változatlanok teremtette őket, hanem terve szerint számos értelemben tovább kellett növekedniük és fejlődniük. Azt várta tőlük, hogy a föld gondviselőiként fedezzék fel gyönyörű és igazi egyensúlyban lévő világukat. Egymással és Istennel való kapcsolatuknak egyre erősödnie kellett volna.

Csakhogyan jött a bűn. Ádám és Éva végzetesen rossz döntést hozott, aminek a következménye az egész világegyetemre hatott. Attól a pillanattól fogva, hogy beharaptak a gyümölcsbe, nem a növekedés és fejlődés következett, nem nyúltak felfelé és kifelé, hanem elkezdődött haldoklásuk (1Mózes 2:17). Megszegték Isten törvényét, ami gátolta folyamatos fejlődésüket és azt, hogy felfedezzék az előttük álló lehetőségeket. Arra eszméltek, hogy reménytelenül, végtelen szabadesésben zuhannak.

Ebből eredően azóta egyetlen világra jövő gyermek sem élheti át azt a kivételes lehetőséget, hogy Isten képe tükröződik benne. Attól fogva az a sorsunk, hogy az egyensúlyából kimozdult, darabjaira hulló világban próbáljuk kihúzni az életet néhány évig, évtizedig, még hozzá a reménytelen céltalanság érzései közepette. Időről időre valakin mindig meglátszott egy darabig az Istentől kapott lehetőség, de még a legtehetségesebbek is csak épp elkezdtek felfedezni az előttük álló

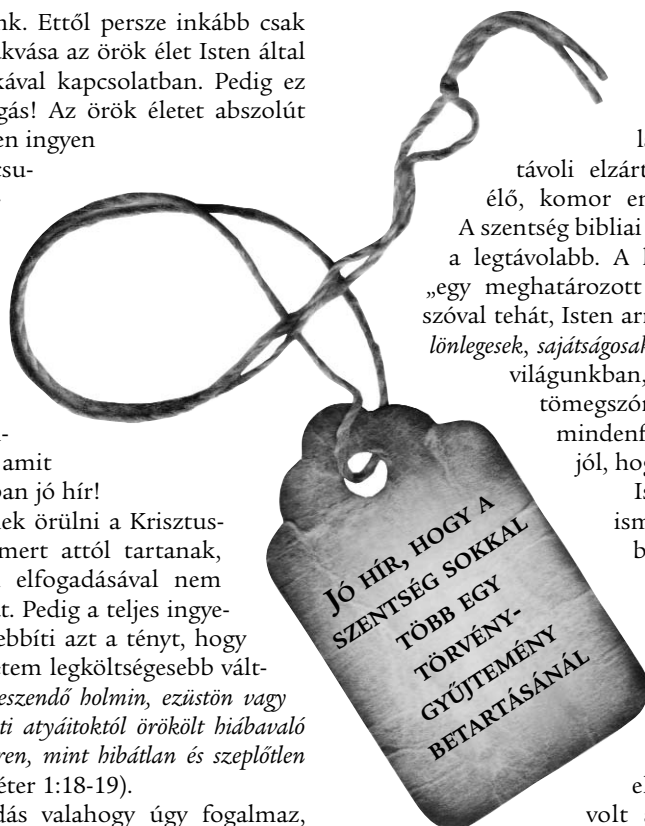
általában csak veszíthetünk. Ettől persze inkább csak növekszik az ember gyanakvása az örök élet Isten által felajánlott, *ingyen* ajándékával kapcsolatban. Pedig ez egyáltalán nem reklámfogás! Az örök életet abszolút értelemben, teljes egészében ingyen kaphatjuk. Tennivalónk csupán annyi, hogy el kell fogadjuk a nagyszerű cserét: átadjuk bűnös életünket, és helyette elfogadjuk Jézus tökéletes életét. Nem kell megdolgoznunk a mennybe való bejutásért. A bűnösségét és az örök élet a miénk lehet, cserébe azért, amit Jézus tett értünk. Ez valóban jó hír!

Sokan talán azért félnek örülni a Krisztusban való szabadságnak, mert attól tartanak, hogy az ingyen ajándék elfogadásával nem értékelik eléggé annak árát. Pedig a teljes ingyenség semmivel nem kisebbíti azt a tényt, hogy Jézus ajándéka a világegyetem legköltségesebb váltása. „*Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bányán, a Krisztusén*” (1Péter 1:18-19).

Egy régi angol mondás valahogy úgy fogalmaz, hogy amit jól ismer az ember, azt hajlamos semmibe venni. Isten világosan látja, képtelenek vagyunk igazán értékelni és megérteni ajándékát, ezért megtalálta a módját, hogyan vegye fel a harcot a hajlamunkkal, hogy teljesen megszokottak vegyük és értéktelennek tartjuk az üdvösség ajándékát – amiért pedig Ő olyan nagy árat fizetett. Éppen ezért szólít a szent életre: „*szent emberek legyetek énelőttem*” (2Mózes 22:31). Ha a törvénybe tekintve rápillanthatunk, milyen is Isten, bennünket is hatalmába keríthet az érzés, mint Jósias királyt, amikor a templom kitakarítása során megtalálták a törvény egy részét. Miután a király elolvasta az iratot, megszagatta a ruháit (2Királyok 22:11). Így láthatjuk meg, milyen távol is vagyunk attól az ideális szinttől, ami Isten tervében szerepel. Ezáltal nap mint nap újból rádöbbenünk, hogy mennyire méltatlanok is vagyunk a mennyre, és milyen hálásnak is kell lennünk, amiért Jézus megfizette odakerülésünk árát.

ISTEN SZENT ÉLETRE HÍV

Tehát *szabadok* vagyunk – na és? Izráel népe szintén szabadságot kapott. Az évszázadokig tartó egyiptomi szolgaság után Isten szabaddá tette őket. Saját szemükkel láthatták, amint az egyiptomi hadsereget elnyeli a tenger. Akkor kezdték felfogni, hogy kiszabadultak a szolgaságból, amibe beleszülettek és amit egész életükben ismertek. Mihez kezdenek szabadságukkal? Attól fogva szabadon követhették a felhőoszlopot a Sínai pusztájában, ahol Isten kinyilatkoztatta magát előttük, megmutatva nekik a világegyetemet fenntartó szeretet nagyszerű törvényét. Isten különleges népének tekintette az izraelitákat, akiket kimentett Egyiptomból. Elhívta őket, hogy szentek legyenek.

Számunkra a „szent” szó furcsának tűnhet, amiről egyeseknek a templomi ólomüveg ablakok vagy a való világtól távoli elzártságban, egyhangúságban élő, komor emberek képe jut eszébe. A szentség bibliai fogalmától azonban ez áll a legtávolabb. A héber *szent* szó jelentése: „egy meghatározott célra elkülönített”. Más szóval tehát, Isten arra hívta el népét, hogy *különlegesek, sajátosságok* legyenek. Vajon modern világunkban, amire a tömegtermelés, a tömegszórakoztatás és a tömeges mindenféle jellemző, nem hangzik jól, hogy *különleges és sajátosságos*? Isten azt akarta, hogy népe ismét felfedezze: az egyes embereknek és a nép egészének is különlegesnek kell lennie. Vissza akarta őket terelgetni az eredeti édeni tervhez. Csakhogy az évszázadokon át tartó rabszolgaság után az izraelitáknak fogalmuk sem volt arról, milyennek akarta látni őket Isten, ezért az Úrnak mintát is kellett adnia. El kellett mondania nekik: „*Ilyennek teremtettelek és hívtalak el.*” Az Úr ezt a Sínai-hegyen kinyilatkoztatt szabályok és rendelkezések által tette meg. A népnek adott isteni törvények minden része azt tanította, hogy mit jelent a szent – különleges, sajátosságos és teljes értékű. Az izraeliták táborának szentségét az adta, hogy Isten sátora állt középen. A szent Isten közelségében való élet nem húzta le Istent a rabszolgák szintjére, hanem inkább a szolgákat emelte fel a világegyetem teljhatalmú Istene gyermekeinek szintjére.

SZENT ÉLETET ÉLNI

Így mi már szabadok vagyunk! A reménység népe szabad nép. Az Úr imádságában így olvassuk: „*Jöjjön el a te országod*” (Máté 6:10). Kiváltságunk: elkezdhetjük hirdetni Isten országát, engedve, hogy bemutassa a saját képét bennünk. A folyamat már elkezdődött. Isten lett a kezdeményező fél, amikor megújította kapcsolatunkat önmagával, most pedig az egymáshoz és környezetünkhöz fűződő viszonyunkat kívánja újjá tenni. Amint elindulunk, hogy szent életet éljünk, szükségképpen nem leszünk összhangban a világ lépéseivel. A reménység zarándokaiként megpróbáljuk bemutatni, mit jelent – még a lázadó világban is – szeretni az Urat, Istenünket teljes szívünkkel, lelkünkkel és elménkkel, és szeretni a másik embert, mint önmagunkat.

Természetesen Sátánnak az áll érdekében, hogy akadályozza szent életünket. Továbbra is a körülményeket és az embereket felhasználva törekszik gátolni, hogy azzá válhassunk, amivé Isten terve alapján kellene. Ameddig a földön élünk, mindvégig megmarad régi ter-

mészetünk. Újjászületett természetünket napi döntéseinkkel kell táplálnunk, régi, bűnös természetünket pedig sorvasztanunk. Ez állandó folyamat. Jó hír, hogy a szentség sokkal több egy törvénygyűjtemény betartásánál, ahogy ezt Jézus is következetesen tanította. A szentség fejlődés, új szövetségi hűség, új gondolkodásmód kialakítása, a dolgok elvégzésének új formája, újfajta életszemlélet, új kapcsolatok.

A szentség nem egy alkalomra korlátozódik, hanem az érés folyamatát jelenti. Mint ahogy az almafa virágja tökéletes, majd pedig a gyümölcs kialakulásának minden fázisa szintén az, Jézusban úgy növekedhetünk mi is tökéletesen. Az izraeliták a pusztai vándorlás idején a tábori élet minden apró részletében tanulták a szentség gyakorlását, mi pedig a mindennapok pillanataiban tanulhatjuk a szentség gyakorlását, Isten színe előtt élve.

A SZENTSÉG HAJTÓEREJE

Úgy tűnik, némelyek szerint a keresztyén életben van bizonyos munkamegosztás, miszerint Jézus fizette meg az árat, miénk pedig az állagmegőrzés feladata volna. Bízunk Jézus értük vállalt halálában, ám arra gondolnak, hogy úgy juthatnak a mennybe, ha az újjászületés után megteszik a saját részüket: elérnek a tökéletesség valamilyen fokára. Pál apostol azonban nem osztotta ezt a nézetet: „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén Őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra taníttattatok” (Kolossé 2:6-7). Az „amiképpen” szó arra utal, hogy úgy válunk szentté, ahogy üdvösségre jutottunk. Isten üdvözített, és Isten Lelke fogja elvégezni

az átalakítást is. A mi részünk a készségesség, az együttműködés.

Elfogadtad már Jézust Megváltódnak? Ha igen, szabad vagy, újjászülettéél és Isten eltörölte bűneidet. Most szabadon azzá válhatsz, amire az Úr megteremtett. Isten a saját képére alkotott, már szabadon tükrözheted Őt! Isten azt szánta sorsunkul, hogy Jézus hasonlóságát tükrözzük. Milyen lesz ez? „Isten eszménye magasabb annál, mint ahova a legnemesebb emberi gondolat elérhet. A kegyesség, az Istenhez való hasonlóság a cél, amit el kell érünk” (E. G. White: *Előtted az élet*. 14. o.). Ez a reménység népének valódi rendeltetése. Engedjük, hogy kezdődjön a munka!

KÉRDÉSEK:

1. A szentség lényegében véve negatív dolog – bizonyos dolgokról való lemondást jelent –, vagy pedig inkább pozitív jelentést hordoz?
2. Milyen a mai világban egy „szent” ember? Fogalmazzunk konkrétan!
3. Hogyan kapcsolódik a szentség az Isten által adott lehetőségeink eléréséhez?

Chantal J. Klingbeil író, szerkesztő, gyermekeit otthon tanító édesanya és előadó. Az Egyesült Államokban, a marylandi Silver Springben él.

A Jézusnak mindent átadó nép

Mit kezdünk Isten számtalan áldásával?

Az orvosok még a XIX. század végén is olyan módszerekkel kezelték pácienseiket, amelyek ellentétben állnak mai tudományos ismereteinkkel. Érvágást alkalmaztak a lázas betegeknel és a dohányzást javasolták azoknak, akik tüdőproblémáktól szenvedtek. Ellen White megjegyezte: „Ismertem egy asszonyt, akinek az orvosa az asztma kezelésére javasolta, hogy dohányozzon. Minden jel szerint hosszú évek óta buzgó keresztény volt, de annyira rászokott a dohányzásra, hogy amikor kérték, hagyjon fel vele, mivel egészségtelen szokás, ami csak beszenyryezi, ezt mereven elutasította, mondván: »Ha válasz-

tanom kell, hogy lemondjak a pipámról vagy elveszítem a mennyet, inkább a mennyről mondanék le. A pipámat semmi szín alatt nem teszem le.« Ez az asszony szavakba is öntötte, amit sokan a tetteikkel fejeznek ki” (Ellen G. White: *Temperance*. 63. o.).

A TELJES ÁTADÁS FONTOSSÁGA

A reménység népe mindent átad Jézusnak. Mit jelent ez? Az üdvösség történelmének központjában áll a nagy küzdelem témaköre, ami bemutatja a teljes képet.

Attól a naptól fogva, hogy Isten kiúzta Ádámot és Évát az Éden kertjéből, az Úr minden tette része volt az emberiség megmentéséért hozott tervének. Irántunk tanúsított szeretete arra bátorít, hogy megaholjunk bölcsessége és akarata előtt olyan dolgok tekintetében, amelyek jelen életünk minőségét és az örök élet reményét érintik.

A Bibliában az áll, hogy „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” (1Mózes 1:1, új prot. ford.). Valójában „minden óáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (János 1:3). Amikor megértjük, hogy mindennek Isten a Teremtője/Tulajdonosa, akkor valóban tisztán tudjuk látni szerepünket, mint országa javainak a gondviselőit. Tehát őszinte keresztényként az a célom, hogy az Istentől kapott erőforrásokkal egészen a visszajöveteléig gazdálkodjak, méghozzá országa gyarapítását munkálva.

KÉPLÉKENYEN, MINT AZ AGYAG

„Engedelmeskedj, és vedd az áldásokat, de ha nem engedelmeskedsz, szenvedni fogsz” – hangzott a próféták üzenete. Ez nem is annyira az üdvösségre vonatkozik, mint inkább az élet minőségének a kérdésére. Ha elég okosak lennénk ahhoz, hogy belássuk, megértenénk: Isten útja elsősorban a mi javunkat szolgálja, és nem ügyének vagy egyházának használ.

Az „átadás” vagy „megadás” szavak nem fordulnak elő túl gyakran a Bibliában, de maga az elv újból és újból felbukkan. Azt olvassuk,

hogy szeretnünk kell az Urat teljes szívünkkel, elménkkel és lelkünkkel (Máté 22:37). A Biblia a fazekas és az agyag képét is használja a gondolat bemutatására (Ézsaiás 64:7; Jeremiás 18:4-6). Ha azt akarjuk, hogy valami jó alakuljon ki az életünkkel, át kell adnunk magunkat a mennyei Fazekasnak.

„Jézus nem kíván valódi áldozatot az embertől, mert bármi is az, amiről le kell mondanunk, jobban járunk nélküle, mint vele.”

REJTETT KINCS

Máté 13:44 nagyszerűen bemutatja, hogy mi is Jézus követésének a lényege: *„hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejté azt; és afelett való örömeiben elmegy és eladván mindenét amiye van, megveszi azt a szántóföldet”.*

Az ószövetségi időkben szokás volt, hogy a gazdagok a földbe rejtették kincseiket. A tolvajok és a rablók is részét képezték az életnek. Ezenkívül hatalmi váltás idején általában nagy adókat követeltek a gazdagoktól. Izráel harcias szomszédai gyakran betörték az országba és fosztogattak; elvitték a termést és a vagyont. Az is sokszor megesett azonban, hogy elfelejtették, hova is rejtették a kincset, vagy a tulajdonos meghalt, esetleg fogságba került.

Egy parasztember felesben műveli egy másik család földjét. Ökreivel szánt, és egyszer csak a felszínre kerül valami, amit régen áshattak el. Szinte látjuk magunk előtt, ahogy a férfi megállítja az ökröket, majd négykézlábra ereszkedve nézegeti, mit is talált. Pusztá kezével is túrja a földet, hogy kiemelje. Nagy kincsre bukkan. Gyorsan átlátja, hogy a föld tulajdonosának valószínűleg fogalma sincs a kincs létezéséről. Nem tudni, kié, de akié a föld, az formálhat rá jogot. Másra sem tud gondolni, csak a kincstre. Erről ábrándozik, csak ezen jár az esze. Elhatározza, hogy megveszi a földet, bármibe kerüljön is, és valóban mindene rámegegy a vásárra. Teljes szemléletváltásra van szüksége. Ezt nevezzük megtérésnek! Az élete új irányt vesz, attól kezdve mindent más szemmel néz már.

Talán a rokonai, barátai azt gondolják, hogy elment a józan esze. Ő azonban tudja, mit csinál. A kincset rejtő földterületre ráment minden vagyona! Semmi nem maradt meg neki abból, ami azelőtt az övé volt, a telek ára azonban elhalványult új szerzeményének értéké mellett – ami sokkal nagyobb kincs volt.

Jézus és a megváltási terv a kincs.

Földi kincseinknek az Isten országába való befektetése pusztán a költség-nyereség arányának kérdése.

Természetesen, megvan az ára, csak hogy az árat messze felülmúlja a hatalmas nyereség! Ezért nincs az odaadás örömehez fogható öröm. A vers kulcsszava az „öröm”. „Afelett való örömeiben” elment, és mindenét eladta. Teljesen hatalmába kerítette az öröm.

Krisztus azért élt ezzel a példával, hogy „érzékeltesse velünk a lelki dolgok értékét. A férfi a világi kincs megszerzéséért kész volt odaadni mindenét, mennyivel többet kellene tehát szívesen feláldoznunk a felbecsülhetetlen értékű mennyei kincsért” (Ellen G. White: *That I May Know Him*. 58. o.)!

VALÓBAN ÁLDOZAT VOLNA?

Lehet bármi is érdemes arra, hogy feláldozzuk érte a mennyet és az örök életet? Azt olvashatjuk, hogy „Jézus nem kíván valódi áldozatot az embertől, mert bármi is az, amiről le kell mondanunk, jobban járunk nélküle, mint vele” (E. G. White: *Counsels on Stewardship*. 300. o.).

Semmi titokzatos nincs az átadásban és a lemondásban; ez életforma.

Íme egy egyszerű munkaterv: „Minden reggel első dolgokat legyen felajánlani magatokat! Így imádkozzatok: »Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálodra! Maradj velem, s engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!«... Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. 52. o.)!

Aki Jézus ereje által felkészül a mennyre, abban reménység él, és erre utal az is, ahogy az Úrtól szüntelenül kapott áldásokat kezeli. Reménységgel jellemezhető útja során kiegyensúlyozottan él Isten drága ajándékaival.

KÉRDÉSEK:

1. Mit jelent az, hogy az ember átadja magát Jézusnak?
2. Az ember, aki kincstre bukkan, mindenét eladta, mégis örült. Hogyan lehetséges ez?

G. Edward Reid az Észak-Amerikai Divízió sáfársági vezetője. A Divízió központja az Egyesült Államokban, a marylandi Silver Springben működik.

Kitartó nép

**Hitünk szerzője
és beteljesítője – Jézus**

David Horton pontosan tudja, mi a kitartás. 1991-ben az Egyesült Államok keleti részén a 3 505 km hosszú Appalachian ösvényt rekordidő (52 nap) alatt futotta végig. Naponta átlag 64 km-t tett meg. A legtöbben egy napig sem tudnánk lépést tartani vele. Persze még az idősödő Horton sem őrizheti meg örökre állóképességét. A 60 éves férfi a közelmúltban feladott egy 781 km-es távfutást, mert a karja, a keze és a lába dagadni kezdett.

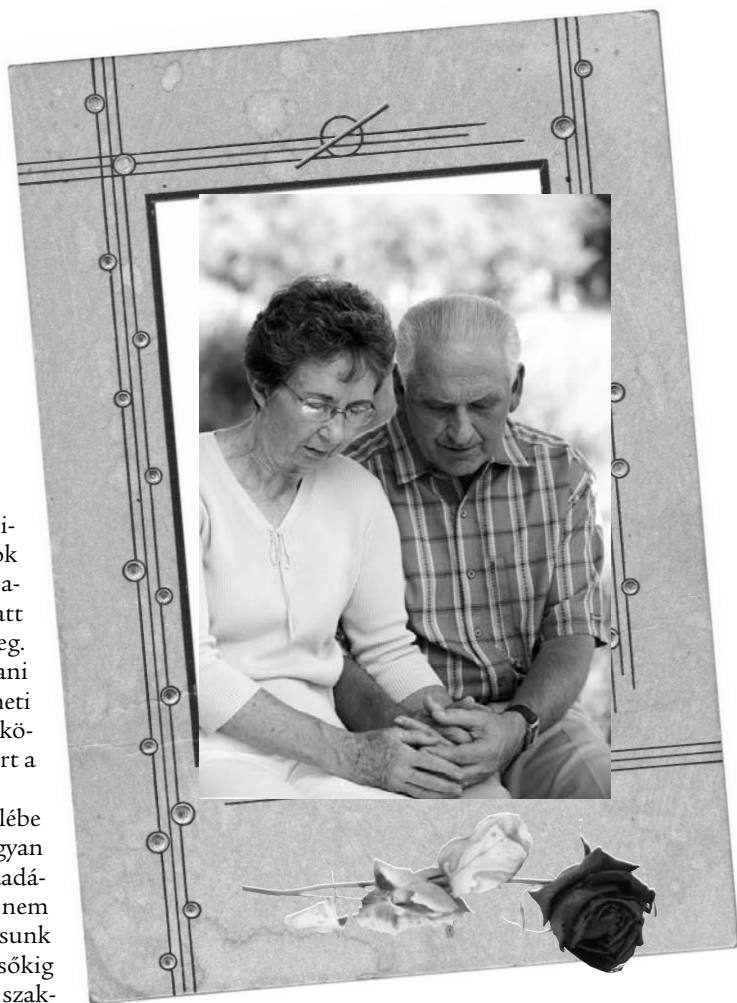
Valószínűleg Horton rekordjainak a közelébe sem érhetünk, azt azonban mi is jól tudjuk, hogyan gyengül az ember kitartása, amint öregszik. Ráadásul nem a korosodás az egyetlen ellenségünk, és nem a sportpálya az egyetlen küzdőtér, ahol a kitartásunk megmérettetik. Jól tudjuk, milyen nehéz a végsőkig kitartani. Ha ruhát varrunk, földet szántunk, szakdolgozatot vagy jelentést írunk, a vége felé belefáradunk. Nehéz a munkánk minőségét és az elkötelezettségünket a kezdeti szinten tartani.

A hetednap adventisták már 150 éve várják Jézus közeli visszatérését. Hogyan őrizhetjük meg lelkesedésünket és elkötelezettségünket Jézus visszajövetelének hirdetése közben? Hogyan lehet népünk kitartó? Isten utolsó időben élő népének egyik jellemzője a szentek kitartása (Jelenések 14:12). Útjuk során hitük próbára lesz téve, ők azonban mindvégig állhatatosak.

Zsidók 12:1 arra emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül a hit versenytudásában: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőknek akkora fellege vesz körül” (új prot. ford.) – olyan férfiak és nők sora, akiknek az Isten ígéreteibe vetett hite ma minket is lelkesíthet.

Joy Chen olyan családból származott, amely értékelte a bölcsességet. Apja és nagyapja tudós volt, ő maga is magasan képzett, az oktatást nagyra tartó asszony volt. Temetésén a fia, Tony a gyászbeszédben felidézte, hogyan tanította gyermekeit és unokáit az ötezer éves kínai kultúra örökségének tiszteletére. Arra törekedett, hogy a család története gyermekeit is sarkallja tanulmányaik folytatására és értékrendjük, valamint a tanulás fontosságának továbbadására.

A zsidókhöz írt levél 11. fejezetében azt találjuk, hogy hitünk családtörténete hatezer évnél is messzebb nyúlik vissza. Olyan hősökkel találkozunk benne, mint

Ábel, Énókh, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes, de megismerhetünk egyszerű embereket is, mint Ráháb, Gedeon és Bárak. Türelmes hitük példája arra készlet, hogy „kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért” (Zsidók 12:1).

Hogyan is tudtak kitartani hitük versenytudásának a végéig? Hogyan tudunk mindvégig kitartani mi is a versenyben, és hogyan válhatunk velük együtt *kitartó néppé*? Zsidók 12:1-2 verseiből megtudjuk, hogy a keresztény kitartásához hozzájárul a *félretevés* és a *nézés*. Ahhoz, hogy kitartással futhassunk a hit versenyében 1) félre kell tennünk az akadályokat és a bűnöket; és 2) Jézusra kell néznünk: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyágoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér. Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra”.

A futók minden felesleges ruhadarabot levetnek, hogy testsúlyuk a lehető legkisebb legyen. Mindent elkerülnek, ami akadályozná őket a győzelem megszerzésében. Ha hitünk versenytudásában el akarunk jutni a célig, félre kell dobnunk mindent, ami lelkileg leterhel, legyen az jó vagy rossz.

Hitünk családjában minden elődünknek félre kellett tennie akadályokat és bűnöket, amelyek lekötözték volna őket. Noé soha nem látott esőt, amikor Isten arra kérte, hogy higgye el: az egész világot elárasztó özönvíz

következik. Ábrahám kora legkifinomultabb városát, a káldeai Úrt hagyta maga mögött, „nem tudván, hová megy” (Zsidók 11:8). Mózes ist imádhatták volna istenkirályként, mint a fáraót; vagyonát és hatalmát abban a korban semmi nem múlta volna fölül, ő azonban inkább választotta „az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett” (25-26. vers).

**A világ dolgai csak akkor halványulnak
el szemünkben,
ha Jézusra szegezzük
a tekintetünket.**

Mózes azért tudott elfordulni a jótól, amivel a világ kecsegtette, mert még nagyobb jutalomra tekintett előre. Ugyanez a jutalom vár ránk is, ha Jézusra figyelünk: „Nézzvén a hitnek fedelmére és bevégezjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült” (Zsidók 12:2).

Tehát így válhatunk kitartó néppé. A futók jól tudják, milyen veszélyes levenni szemüket a célról. A 2008-as olimpián Usain Bolt, jamaikai futó kis híján nem tudott világrekordot felállítani 100 méteres futásban, mert ünneplve nézegetett körbe, még mielőtt átlépte a célvonalat. A világ dolgai csak akkor halványulnak el szemünkben, ha Jézusra szegezzük a tekintetünket. Az agy kutatás területén végzett újabb vizsgálatok során megerősítették, hogy az ember szó szerint átforgalmazhatja az agyát, ha az akadályokat félretéve Jézusra tekint. 1998-ban a tudósok felfedezték, hogy a felnőtt emberek agyában kifejlődhetnek új neuronok. Nyilvánvaló, hogy az agy működése erősíti azokat az agysejteket, amelyeket használunk, amelyeket pedig nem használunk, azok elsoresvadnak. Dr. John J. Ratey kijelenti: „Mostani ismereteink szerint az agy rugalmas... Olyan alkalmazkodó szerv, amit a különböző hatásokkal nagyjából úgy lehet alakítani, ahogy az ember a súlyozással formálhatja az izmait. Minél többet használjuk, annál erősebb és rugalmasabb lesz” (John J. Ratey: *Spark: The Revolutionary New Science of Exercise and the Brain*. 35-36. o.).

Amire gondolunk és amit teszünk életünk minden területén, azzal szó szerint vagy Jézus Krisztus képére, vagy valamilyen más képre formáljuk az agyunkat. Ahhoz, hogy a hit versenyében kitartóak legyünk, mind jobban kell összpontosítanunk Jézusra, és lazítanunk

kell az akadályokhoz és csábító bűnökhez való vonzódásunkat.

Ne gondoljuk azonban, hogy a választásaink hozták létre ezeket a változásokat! *A zsidókhöz írt levél* arra emlékeztet, hogy Jézus a hitünk szerzője és bevégezője. Ha magunk mögött hagyunk akadályokat, bűnöket és Jézusra nézünk, akkor „kábel társaságot váltunk”. Arra kérjük Jézust, hogy hitünk útján – elejétől a végéig – Ő biztosítsa számunkra a tartalmat.

Miért Jézus a hitünk szerzője és bevégezője? Ő az a futó, aki tökéletes életével példaképtünk. Kereszthalála, majd pedig feltámadása biztosítja üdvösségünket, és mivel „az Isten királyi székének jobbjára ült” (Zsidók 12:2), a világegyetem minden hatalma az övé, amivel segíthet végigfutni a versenytávot.

Miért vállalta Jézus mindezt? „...az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett” (Zsidók 12:2). Azért örült, mert majd ott láthat minket is a mennyben. Jézus azért viselte el a haláltusát a kertben, a kereszt gyöttrő fájdalmát, az Atyától való elszakadás kínját, mert annak öröme gondolt, hogy majd köszönhet bennünket otthon.

Zsidók 12:3 így foglalja össze: „Gondoljátok meg azért, hogy ő így ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelkeitekben elalélván”. Istvánnak is az adott erőt a kitartáshoz és a rá köveket dobálókért való imádsághoz, hogy Jézust látta maga előtt (Apostolok cselekedetei 7:55-56). Bennünket is az tehet kitartóvá, míg a számunkra kijelölt pályán futunk, ha Jézusra tekintünk. Még a halál sem gátolhat meg abban, hogy futásunkat elvégezzük, mert Jézus megígéri: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját” (Jelenések 2:10).

KÉRDÉSEK:

1. Milyen szempontból hasonlítható a keresztény élet a versenytámadáshoz?
2. Hogyan erősítheti a szombat a kitartásunkat a keresztény életben?
3. Előfordulhat, hogy jó dolgok is leterhelik az embert? Mi tartozhat ezek közé?

Douglas Jacobs a Southern Adventista Egyetem professzora, igehirdető és gyülekezeti szolgálatot tanít a Tennessee állambeli Collegedale-ben, az Egyesült Államokban.

Isten elfogad szeretett Fiában

Elmélkedés Efézus 1:1-6 szakaszáról

„**P**ál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Efézus 1:1-2).

„Kegyelem néktek”. Mindent Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk. A szövetségben a kegyelem rendelte el örökbefogadásunkat. A Megváltó kegyelme által kapunk üdvösséget, születhetünk újjá és válha-

tunk Krisztus örökostársaivá. Isten nem azért szeretett bennünket, mert mi szeretettük volna Őt először, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt” (Róma 5:8), teljesen, túláradóan gondoskodott megváltásunkról. Ugyan magunkra vontuk Isten nemtetszését és kárhozzátását engedelmességünkkel, mégsem hagyott el, hogy egyedül birkózzunk az ellenség hatalmával. Mennyei angyalok harcolnak értünk, és ha együttműködünk velük, mi is legyőzhetjük a gonosz erőit.

A MÉLTATLANOK IRÁNT TANÚSÍTOTT KEGYELEM

Nem kellett volna megismernünk a „kegyelem” szó jelentését, ha nem leszünk bűnösök. Isten szereti a büntelen angyalokat, akik szolgálják Őt, minden parancsának engedelmeskedve, de nem részesíti őket kegyelmében. Ezek a mennyei lények nem ismerik a kegyelmet, sosem volt rá szükségük, hiszen nem követtek el bűnt. A kegyelem Istennek az a tulajdonsága, amit az érdemtelen emberek iránt tanúsít. Mi magunk nem kerestük, hanem Isten küldte el keresésünkre.

Isten örömmel árasztja kegyelmét mindazokra, akik éheznek rá, nem mintha érdemesek lennének rá, inkább azért, mert annyira érdemtelenek vagyunk rá. Éppen a nagy szükségünk a biztosítékunk az ajándék elnyerésére.

„...és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.” Az emberi tapasztalat igazolja a Szentírás szavainak valóságát: „És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, amely nem nyughatik... Nincs békesség, szól Istennem, a hitetleneknek” (Ézsaiás 57:20-21). A bűn összetörte békességünket. Amíg az ember nem képes leigázni énjét, nem találhat nyugalmat. Emberi erő nem uralhatja a szív zsarnoki szenvedélyeit. Mi is éppen olyan reménytelen helyzetben vagyunk itt, mint a tanítványok a heves viharban.

A KEGYELEM SZABADULÁST HOZ

Aki lecsendesítette a Galileai-tenger hullámaina, a béke üzenetét mondja minden embernek. Legyen bármilyen heves a vihar, szabadulást talál, aki így fordul Jézushoz: „Ments meg, Uram!” Kegyelme megbékélteti az embert Istennel, elcsendesíti az emberi szenvedély küzdelmét, és szeretetében a szív nyugalmat talál. „Megállítja a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérelt őket az ő kívánságuknak partjára” (Zsoltár 107:29-30). „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róma 5:1). „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké” (Ézsaiás 32:17).

Aki hajlandó megtagadni a bűnt és kitarja szívét Krisztus szeretete előtt, részesedik mennyei békességében. A békének nincs más alapja. Ha az ember szívébe fogadja Krisztus kegyelmét, az legyőzi az ellenségeskedést, lecsendesíti a harcot és az ember lelkét szeretettel tölti be. Semmi nem teheti tönkre azt az embert, aki békességben él Istennel és embertársaival. Nem lesz irigység a szívében, gyűlölet nem létezhet benne, és gonoszság feltételezésére sem marad hely abban. Az Istennel összhangban lévő szív a mennyei békesség részese, és áldott hatását érezheti mindenütt maga körül. A világi küzdelmekben elfáradt, elgyötört szíven harmatként nyugszik meg a békesség lelkülete.

A KEGYELEM BÉKESÉGET HOZ

Krisztus a békesség üzenetével küldi követőit a világba. A békességet munkálja, bárki legyen is az, aki szent élete csendes befolyásával bemutatja Krisztus szeretetét, még ha ennek nincs is tudatában, és szóval vagy tettel a bűntől való elfordulásra vezet, szívét Istennek adva át.

„*Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak*” (Máté 5:9). A békés lelkület a mennyel való kapcsolat bizonyítéka. Az ilyen embert Krisztus édessége hatja át. Életének illata, jellemének szépsége mutatja be a világnak, hogy valóban Isten gyermeke. Felfigyelnek rá, hogy az ilyen ember Jézussal volt. „...mindaz, aki szeret, az Istentől született” (1János 4:7). „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róma 8:9). Azonban „*akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai*” (14. vers).

Az apostol tovább folytatja: „*Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban*” (Efézus 1:3). Vajon mit kellene még kérnünk, ami kimaradt volna Isten kegyelmes gondviselésének köréből? Krisztus érdemei által minden mennyei, lelki természetű áldásban részesülünk Krisztusban. Kiváltságunk, hogy egyre közelebb kerülünk Istenhez, hogy beszippantsuk jelenlétének légkörét. Ha szorosán kötődünk e föld közönséges, olcsó, érzéki dolgaihoz, Sátán közénk veti

árnyékát, így nem tudjuk felismerni Isten ígéreteinek és bizonyosságainak áldott voltát, ezért elgyengülünk és nem juthatunk magasabb lelki szintre. Semmi más nem ad boldogságot, békességet, bátorságot és erőt, csak az, ha Krisztusnál időzünk.

MEGSZENTELŐ KEGYELEM

„*Aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által*” (Efézus 1:4). Ezt nem lehet félreérteni, csak szándékos vaksággal elmenni mellette. Isten azt akarja, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Azzal a feltétellel nyertünk meg több kegyelmet, hogy a már rendelkezésünkre álló világosság fényében fejlődünk. Ha meg akarunk találni valamit, azt folyamatosan keresnünk kell; ha kapni akarunk, kérnünk kell; ha szeretnénk, hogy ajtót nyissanak nekünk, kopogjunk!

„...kezdetől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében”

(2Thesszalónika 2:13). Ez a szöveg rámutat, hogy az ember megváltásában milyen két tényező játszik szerepet – az isteni hatás és Krisztus követőinek erős, élő hite. A Lélek megszentelése és az igazságban való hit által válhatunk Isten munkatársaivá. Isten vár egyháza együttműködésére. Nem tervezi, hogy Igéjét még hatékonyabbá teszi; hatalmas munkáját már elvégezte az Ige ihletésekor. Jézus vére, a Szentlélek és az Istentől származó Ige a miénk. E mennyei adományok célja előttünk áll. Rajtunk múlik, hogy megragadjuk-e Isten ígéreteit és munkatársaivá leszünk-e.

A megszentelődés nem egy napra vagy egy évre szóló feladat, hanem az egész életen át tart. Az énünk legyőzéséért a szentségért és a mennyéért folyó küzdelmet életünk végéig kell vívni. Folyamatos erőfeszítés és állandó tevékenykedés nélkül nem haladhatunk előre az Istennek tetsző életben, nem nyerhetjük el a győztesnek járó koronát.

Pál megszentelődése az önmagával folytatott állandó küzdelem eredménye volt. „*Naponként halál révén állok*” (1Korinthus 15:31). Akarata és vágyai naponta szemben álltak a kötelességgel és Isten akaratával. Ahelyett, hogy a hajlamait követte volna, Isten akaratát hajtotta végre, bármennyire próbára is tette ez a természetét.

ISTEN SZENTSÉGRE VEZET

Isten lépésről lépésre vezet népét. A keresztyény élete folytonos csatározás és menetelés. Ebben a harcban nincs pihenő, állandóan kitartó erőfeszítést kell tennünk. Sátán kísértései felett csakis úgy győzhetünk, ha erre szüntelenül igyekszünk. Ellenállhatatlan erővel kell törekedni a keresztyény tisztaságra, és ezt eltökélt szándékkal kell megőrizni.

A kereszténység tudományában mesterfokra kell jutni – ez a tudomány sokkal mélyebb, szélesebb és magasabb minden emberi tudománynál, éppúgy, mint ahogy magasabb az ég a földnél. Elménket fegyelmezni, képezni, nevelni kell, mert olyan módon kell Istent szolgáljunk, ami nincs összhangban született hajlamainkkal. Le kell győzni azokat az örökletes és szerzett hajlamainkat, amelyek rosszra készítetnek. Szívünket meg kell rá tanítani, hogy állhatatos legyen Istenben. Olyan szokásokat kell kialakítanunk gondolkodásunk terén, amelyek képessé tesznek ellenállni a kísértésnek. Isten gyermekei a szent igyekezet és a jóhoz való erős ragaszkodás élete által pecsételjék meg sorsukat!

ISTEN ELFOGAD KRISZTUSBAN

Isten eleve elhatározta, „*hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben*” (Efézus 1:5-6).

Amit Isten a Jordán folyónál mondott Jézusnak, az egész emberiségre vonatkozik. Isten akkor úgy szólt Jézushoz, mint aki a mi képviselőnk. Minden bűnünk és gyengeségünk ellenére nem dob félre, mintha értékelenek lennénk. Az angol King James fordításban az előbbi rész úgy hangzik, hogy „*elfogadott minket ama Szerelmesben*”. A Krisztuson megnyugvó dicsőség Isten irántunk való szeretetének egy biztosítéka volt. Tudatja velünk, hogy milyen erő rejlik az imádságban – az emberi hang hogyan juthat el Isten fülébe, hogyan juthatnak el kéréseink a menny udvarába. A bűn miatt a föld el lett zárva a mennytől, Isten kirekesztette a vele való kapcsolatból. Jézus azonban ismét összekapcsolta a dicsőség szférájával. Szeretete körbefogta az embert és elért a mennyi magasságig. A menny kapujából Megváltónk fejére ragyogó fény ránk is hull, ha imában segítséget kérünk a kísértésnek való ellenálláshoz. Minden hívőnek szól az, amit a hang egykor Jézusnak mondott: „*Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: öt hallgassátok*” (Máté 17:5).

VELE EGYÜTT, HOZZÁ HASONLÓAN

„*Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlóká leszünk Őhozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van*” (1János 3:2). Megváltónk szabaddá tette az utat, hogy a legbűnösebb, a leginkább rászoruló, a legelnyomottabb és leginkább megvetett is eljuthasson az Atyához. Mindenki otthonra találhat a mennyi hajlékokban, amelyeket Jézus elment elkészíteni. „*Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja... ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat*” (Jelenések 3:7-8).

Ez a cikk a *The Advent Review and Sabbath Herald* 1908. október 15-i számában jelent meg.

KÉRDÉSEK:

1. Mely gondolatok hatottak rád leginkább ebből a cikkből? Miért?
2. Ellen White itt utal a „kereszténység tudományára”. Mit ért ez alatt?

Ellen G. White (1827-1915) a Hetednapi Adventista Egyház egyik úttörője volt. Szolgálatának több mint 70 évig tartó időszaka alatt hitünk szerint a prófétaság bibliai ajándékában részesült.

IMPRESSZUM

Kiadja: **a Hetednapi Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (06-28) 547-360; Fax: (06-28) 452-229
Felelős kiadó és felelős szerkesztő: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *People of Hope*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2010

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*
Lektor és korrektor: *Bérces Ágnes*
Nyomdai előkészítés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.
Felelős vezető: *Kovács András*